

MISTERI A QUATRE MANS

Lema: "L'origen"

*Els quatre elements que; segons els filòsofs grecs,
constituïen el món: l'aigua, la terra, l'aire i el foc,*

*són formes concretes de les experiències de la saviesa:
Així l'aigua va sorgir del seu temor,
la terra va sorgir de la seva confusió,
l'aire de la consolidació del seu dolor,
mentre que el foc... era inherent a tots aquests elements ...*

com la ignorància, es trobava amagat en aquests tres patiments.

Evangelis Gnòstics

*"El més bell i més profund que l'home pot experimentar és el sentit
del misteri. És el principi que sustenta les religions i tota empresa
artística o científica seriosa"*

Albert Einstein

AIGUA,

Sóc llàgrima de sal en l'oceà de blaus,
tentacle fet onades que engoleix el respir...,
i sóc gota de vida xuclada per la set
quan brolo de les fonts, quan em bressola el riu,
quan salto pels torrents.
Aparec i m'esmunyo

com fada intrèpida,
visible i transparent, ardorosa i glaçada.

Sóc misteri que abraça, que despulla i modela,
i llepa les muntanyes amb el defici
manyac d'un escultor.
Gràcil artista
que signa amb mans de temps
les obres més sublimes.
I exposa a la Natura...

Galeria exquisida de l'Art de l'univers:
la primera del món !

TERRA,

Mare de tots els segles,
solcada de certeses, minada de misteris
que els homes hem colgat en els dots de la vida.
Puc ser fèrtil, sorrenca,
desèrtica i rocosa.
Revesteixo els camins, les valls,
les fondalades.,
i servo, en les entranyes,
la saba de l'enyor,
les arrels de l'oblit,
el corc de la venjança,
el bàlsam del perdó,
els silencis que clamen.
I el poder transcendent
de demanar... Qui sóc?

Què soc?

On vaig?

D'on vinc?

AIRE,

Volàtil, fugisser...

Estenc tot el meu cos i envolto l'univers
tot nodrint-lo d'alens de constant fluïdesa.

Mai no trenco l'espai, l'estimo,

i l'abraço amb follia

com amant delerós.

Eol però, m'incita

quan l'ira del seu cos em fibla les entranyes

amb la força invisible

de l'oracle dels déus.

i transmuten en mi

el bes punyent de l'huracà

i l'hàlit de la brisa més suau

com passos d'una dansa

que la vida i la mort puntegen expectants.

Volàtil, fugisser, misteriós,

i perenne... Potser!

FOC,

Em diuen "la flor roja" arreu de la natura.

Prometeu em collí del jardí de l'Olimp;

els meus pètals de llum

es desclouen, roents, acaronent el fred.

El meu cos és voluble, capriciós i savi,

i el meu cor un misteri d'ignota procedència ...

Puc ser tendre, sagrat,

creatiu, bell,

o un assassí implacable

que occeix la vida.

M'admiren, se m'acosten, em contemplen,

se m'allunyen, m'estimen,

em temen.

Mes, mai ningú podrà saber

com em sento per dins...

Ningú !